

AANGESCHOTEN

Ook verkrijgbaar van M.G. Reyes

Losgelaten

(Venice Beach deel 1)

AANGESCHOTEN

M.G. REYES

Vertaling Angelique Verheijen

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Reynolds Applegate, Inc.

Oorspronkelijke titel: *Incriminated*

Vertaling: Angélique Verheijen

Omslagontwerp: M80 Design/Wes Youssi

Omslagbewerking: Katya Kholyapina

Omslagbeeld voorplat: Hans Neleman/Getty Images

Omslagbeeld achterplat: Kevin Casey/EyeEm/Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN: 978 94 027 1530 9

NUR: 285

Eerste druk: september 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn dochter, Lilia,

De eerste tiener die *Losgelaten* heeft gelezen. Ik hoop dat je eigen schrijftalent je veel uitdaging, spanning en plezier zal geven.

CALIFORNIA FAMILY CODE SECTIE 7120-7123
ONTVOOGDING

7120

(a) Een minderjarige kan bij het hooggerechtshof van het land waarin de minderjarige verblijf houdt of tijdelijk verblijf houdt een verzoek tot ontvoogding indienen.

(b) In dit verzoek dient expliciet melding te worden gemaakt van de volgende feiten:

- (1) De minderjarige is ten minste 14 jaar oud.
  - (2) De minderjarige leeft vrijwillig gescheiden van zijn of haar ouders of voogden, met instemming of medeweten van die ouders of voogden.
  - (3) De minderjarige behartigt zelf zijn of haar financiële zaken.
-
-

GRACE

EL MATADOR STATE BEACH, ZONDAG 31 MEI

Het liep helemaal niet lekker in huis. Grace was degene die besloot er iets aan te doen. Maar niet iedereen was in de stemming om haar spelletje mee te spelen.

‘Serieus?’ Candace staarde naar beneden vanaf het pad op de klip boven El Matador State Beach. Met maximaal sarcasme voegde ze eraan toe: ‘Kon je geen drukker strand vinden?’

Ontzet keek Grace uit over het stampvolle strand. ‘Het wordt zo wel rustiger, je zult het zien. Het is al bijna halfvijf. Dat kan niet anders.’ De andere vijf huisgenoten stonden achter haar op het pad en droegen strandtassen en koelboxen. Maya en Candace hadden een surfplank onder hun arm.

‘We hadden later moeten gaan,’ mopperde John-Michael. ‘Wie gaat er nu al om vier uur ’s middags weg voor een avondbarbecue op het strand?’

Grace had haar huisgenoten ervan overtuigd dat het tijd was voor

een uitstapje, even weg uit het huis op Venice Beach, waar ze de laatste tijd niets anders deden dan te veel tosti's eten en voor de tv hangen. Ze moesten er eens uit, samen naar een plek waar de natuur en de rust hun ontspannende werk konden doen. Waar de afleidingen van het normale leven hen niet nog verder uit elkaar konden drijven, als biljartballen die alle kanten op schieten op een pooltafel.

Ze had zelfs John-Michael en Candace zover gekregen dat ze haar hadden geholpen om een picknick voor te bereiden. Er werd misschien wat geklaagd omdat ze 'gewoon weer naar het zoveelste strand' gingen, maar wat maakte dat nu uit? Wat ze nodig hadden was verandering van omgeving en een ander uitzicht. Een plek waar ze konden ademen zonder het sfeertje van onzekerheid en wantrouwen dat tussen hen was gegroeid. Het belangrijkste was dat ze bij elkaar waren. En El Matador Beach leek de ideale ontsnappingsplek, met al die baaitjes tussen de klippen onder de Pacific Coast Highway, kristalhelder water en zacht gouden zand.

Grace beet op haar onderlip. Het gezeur van de rest was behoorlijk irritant, maar zo makkelijk liet ze zich niet uit het veld slaan.

Tot haar opluchting zag Paolo haar blik. Hij had Grace' frustratie opgemerkt en reageerde met een troostende halve grijns. 'Ik ben juist blij dat het nog een beetje licht is. Ik kijk graag naar de kitesurfers.'

Grace glimlachte dankbaar en voelde haar buik verkrampen. Dat gebeurde veel te vaak. Vandaag of morgen zou hij in haar ogen of aan het trekje om haar mond kunnen zien wat ze voor hem voelde, en wat dan? Dan zou ze dat domme grietje zijn dat verliefd was op die belachelijk knappe, onbereikbare jongen.

'Kitesurfen, op dit strand?' zei Maya sceptisch. 'Je moet gestoord zijn om dat risico te nemen.'

Paolo haalde zijn schouders op. Ongeveer honderd meter uit de

kust scheerde ten minste één surfer achter een felroze zeil over het water. ‘Zo hard waait het niet.’

‘Vanwege de klippen.’ Maya wees naar de muur van rotsen rondom de baai. ‘Een sterke windvlaag kan je tegen de rotsen smijten, en dan ben je dood.’

‘Er gaat hier niemand dood,’ zei Paolo bewonderend. ‘Moet je die gast zien, hij is kilometers uit de kust!’

Deze keer kon Grace een warme glimlach niet onderdrukken. Paolo deed in ieder geval zijn best. Hij was een beetje down geweest sinds Lucy hem had afgewezen, en hij had niet bepaald staan trappelen toen ze met het idee voor de picknick kwam. Maar nu ze eenmaal onderweg waren, was zijn stemming een heel stuk beter.

Ze stond even stil om naar hem te kijken terwijl hij de trap met twee treden tegelijk nam. Hij zag er nog steeds even goed uit. Het had geen enkele zin, zei ze tegen zichzelf. Bij jongens als Paolo moest je uit de buurt blijven. Te knap, en dat wist hij. Het was beter om gewoon vrienden te blijven.

Lucy stond haar nieuwsgierig te observeren. ‘Aha,’ zei ze met een veelbetekenend knikje.

‘Wat?’ snauwde Grace. Ze voelde een bloes opkomen, maar kon niets doen om hem tegen te houden.

Lucy glimlachte hartelijk. ‘Maak je niet druk. Jongens zijn dom, maar uiteindelijk valt het kwartje wel.’

Grace was een paar seconden lang te verbijsterd om te reageren. Minstens één van de huisgenoten liet zich dus niet voor de gek houden door haar toneelstukje. Met mechanische bewegingen volgde ze haar vrienden naar het strand.

Candace en Maya bereden de golven op hun korte surfplanken terwijl Paolo een stukje ging zwemmen. De oceaan was nog steeds te

koud voor iedereen behalve de grootste doorzetters, maar dat leek Paolo niet te deren. Het water was zo helder als een bosmeertje. Ver weg op de weidse blauwe watervlakte schoten twee kitesurfers heen en weer. Hun planken sneden stuiterend door het water.

Grace bleef op het strand, tussen de stenen en de klippen. John-Michael zat naast haar, en samen keken ze het grootste deel van de tijd zwijgend uit over het water.

Zo kon het zijn, tussen twee mensen die uitkeken over de zee, had Grace gemerkt. Ze had haar hele leven in San Antonio in Texas gewoond, op meer dan honderdvijftig kilometer van de kust. Ze had nooit geweten dat de oceaan zo'n kalmerend effect op je geest kon hebben. De afgelopen vijf maanden had ze op honderd meter van de rand van het water gewoond, en ze had ontdekt hoe geweldig die gedeelde stiltes konden zijn.

Ze betwijfelde of ze ooit nog terug zou kunnen.

Ze dacht terug aan de eerste dagen in het huis in Venice Beach dat ze deelde met Maya, Lucy, John-Michael, Paolo en haar stiefzusje Candace. Het had een paar maanden geduurd, maar ze waren erg close geworden; een vervangende familie. Dat hadden ze niet zomaar voor lief genomen, maar toch waren er de laatste tijd spanningen.

Zo raar was dat niet als je bedacht wat sommigen het huis hadden binnengebracht. Geheimen, bedrog, misdaden. Grace wierp een blik op Candace die haar armen insmeerde met zonnebrandmiddel en voelde de bekende steek van wroeging. Ze had John-Michael een geheim toevertrouwd dat ze haar stiefzus nog steeds niet had verteld.

Grace had de ware identiteit van haar vader, Alex Vesper, jarenlang stilgehouden. Hoe zou Candace reageren als ze wist dat haar stiefmoeder eerder getrouwd was geweest met een veroordeelde moordenaar, een man die de doodstraf had gekregen? Zou de relatie tussen

Grace en Candace het overleven als dat ooit aan het licht kwam? Grace wist wel zeker dat ze zonder Candace nooit de schijn zou kunnen ophouden dat zelfstandig zijn zo makkelijk was als iedereen graag wilde geloven. Het hielp ook niet echt dat de huisgenoten min of meer hadden afgesproken om hun ouders op afstand te houden.

Als Candace de waarheid over Grace' vader van iemand anders dan van Grace zou horen, zou ze zich verraden voelen. Ze zou haar herinneringen onder de loep nemen en zich afvragen over welke dingen Grace nog meer had gelogen. Grace kon zich nu al voorstellen hoe ze zou reageren. Ze zou Candace smeken om te geloven dat ze niet nog meer geheimen had, dat dit haar moeders keuze was geweest en niet die van haar.

Ze sloeg haar ogen neer voor Candace iets zou merken. Nee. Ze kon het risico niet nemen, hoe groot de verleiding om te bekennen soms ook was. Zoals haar moeder altijd zei: 'Dit is niet alleen jouw geheim, Grace.'

Een week geleden had ze John-Michael in vertrouwen genomen. Ze wist nog steeds niet precies waarom ze dat had gedaan. Als iemand iets persoonlijks met je deelde, dan voelde het goed om zelf ook iets te onthullen. Ze had zichzelf tenminste voorgehouden dat dat de reden was dat ze John-Michael had verteld over het lijk in haar kast: dat de terdoodveroordeelde waarmee ze al jaren schreef haar vader was.

John-Michael had ook een geheim met haar gedeeld. Over zijn vaders dood, die als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hing. De politie had hem gearresteerd op verdenking van moord, maar ze hadden hem weer vrijgelaten zonder hem ergens van te beschuldigen. Een week geleden was het flink uit de hand gelopen. John-Michael wilde geen dag langer meer profiteren van zijn va-

ders grote trots, een Mercedes cabriolet, en had de wagen van de Pacific Coast Highway de zee in laten rijden. Alleen Grace wist wat de echte reden was dat hij dat had gedaan.

Ze vond het moreel niet kunnen om je vader te helpen zelfmoord te plegen, en al helemaal niet om hem een kussen tegen zijn gezicht te drukken tot hij stopte met ademen. Zelf zou ze nooit tot zo iets in staat zijn, hoe uitzichtloos de medische situatie ook was. Maar John-Michael was haar vriend, en hij had haar de waarheid toevertrouwd. Ze zou het nooit aan iemand vertellen, en ze wist dat hij hetzelfde zou doen voor haar.

Na zonsondergang pakten de vaders, moeders, opa's, oma's en kleuters hun spullen in om te vertrekken. Wegwerpbarbecues gloeiden op in het wegstervende licht. Uit een plastic zakje uit haar eerstehulptas haalde Grace een paar bolletjes watten, waar ze plukjes van aftrok om het vuur mee aan te maken. Ondertussen streek John-Michael een lucifer af. Zoals wel vaker was ze verrast door en onder de indruk van zijn praktische inslag.

'Toen ik op straat leefde,' zei hij, 'waren er avonden dat ik zou hebben zitten rillen als ik geen vuur had kunnen maken.' Hij gooide een brandend plukje watten in het tentje van stokjes dat hij voorzichtig had opgebouwd. Hij liet zich op zijn buik vallen, zijn mond niet verder dan vijftien centimeter van het prille vlammetje, en begon te blazen. Binnen een minuut stonden de stokjes in brand en laaide het vuur knetterend op. Niet veel later hadden ze een echt kampvuur.

Candace kwam dichterbij terwijl ze haar haar en schouders droogwreef met een handdoek. Ze knielde neer tussen Lucy en Grace, en legde haar hoofd op Grace' schouders. 'Dit is geweldig. Waarom hebben we dit nooit eerder gedaan?'

Paolo ging op een opgerolde strooien strandmat zitten en keek naar haar op. ‘Omdat jij in het weekend altijd moet werken voor je tv-serie.’

‘Candace heeft gelijk,’ stemde Maya in. ‘Dit is hartstikke gezellig. Het is lang geleden dat we samen iets leuks hebben gedaan.’ Ze haalde de koude blikjes fris en een paar in folie gewikkelde stokbroodjes met kaas en gehaktballetjes uit de koelbox. Paolo ving het blikje cola light dat ze hem toewierp en draaide zich om naar John-Michael. ‘Hé man, heb je rum en limoenen meegebracht? Ik wil een cuba libre maken.’

Het begin van een warme gloed kwam opzetten in Grace’ buik. Het ontspannen gemak waarmee de vrienden ooit met elkaar waren opgetrokken was niet helemaal terug, nog niet. Maar misschien was het juist wel goed dat hun geheimen langzaam naar buiten kwamen. Nu ze met z’n zessen waren verbonden door de warmte van het vuur voelde ze dat ze weer nader tot elkaar kwamen.

Misschien zou Lucy eindelijk haar eigen geheimen prijsgeven. Als dat toch eens waar zou zijn.

Lucy wist het niet, maar ze had de macht om in één klap Grace’ hele leven te veranderen. Het enige wat ze hoefde te doen was de waarheid vertellen over de moord waarvan ze als kind getuige was geweest.

Er moest een manier zijn om Lucy aan het praten te krijgen. Grace wist dat John-Michael met Lucy had gepraat over haar vader. Dat had Grace zelf voorgesteld, om te kijken of Lucy misschien haar verhaal zou willen doen. Tot nu toe had Lucy niets gezegd. Het was maar helemaal de vraag of ze het verband had gelegd tussen de situatie van Grace’ vader en de gebeurtenis waarvan ze als kind getuige was geweest.

Grace kon dat niet zomaar aannemen. Nee, zij zou als eerste haar deel van de waarheid met Lucy moeten delen. Ze moest haar vertellen dat Alex Vesper – de man die ter dood was veroordeeld voor de moord op Tyson Drew – haar vader was.

Grace zuchtte. En dan zou Candace erachter komen dat ze al die jaren had gelogen.

Was er maar een andere manier.

PAOLO

MALIBU LAWN TENNIS CLUB, DINSDAG 2 JUNI

Paolo King zat aan de bar van de country club, zoals hij wel vaker deed nadat hij een tennisles had gegeven. Het was laat in de middag, en ergens op de achtergrond speelde lome jazzmuziek. Paolo had geen idee hoe het nummer heette, buiten de club hoorde hij zelden dit soort muziek.

Deze leerling was iets ouder dan de meeste vrouwen die een voorkeur hadden voor Paolo. Ze was in de veertig, met perfect gekapt blond haar. Haar bruine, gespierde benen kwamen goed uit in haar tennisrokje en ze had haar enkels over elkaar geslagen.

Hij kende haar alleen als 'Jimmy's moeder'.

Paolo had ooit een partijtje tennis om geld gespeeld met Jimmy, haar idioot van een zoon. Hij had zich laten chanteren om mee te werken aan een oplichterstruc waarbij ze Jimmy een Corvette van veertigduizend dollar afhandig hadden gemaakt. En al was Paolo min of meer gedwongen om mee te werken door iemand die allang

spoorloos verdwenen was, toch gaf Jimmy's moeder hem de schuld. Ze was bereid om niet naar de politie te gaan, maar alleen zolang zij en Paolo héél dikke vrienden bleven.

Tot nu toe was het hem aardig gelukt om het toneelstukje mee te spelen, op één klein detail na. Op de een of andere manier was haar naam hem ontschoten. Ooit had ze hem wel verteld hoe ze heette, maar hij was het vergeten en nu ze zo intiem met elkaar waren geweest leek het onbeleefd om er opnieuw naar te vragen. Paolo had gehoopt dat hij haar nooit meer terug zou zien, maar nee. Vandaag lag ze op de club in een hinderlaag.

‘Wat zit je haar goed,’ zei Paolo terwijl Jimmy's moeder zijn cola light verwisselde voor de Tom Collins-cocktail die ze voor zichzelf had besteld. Hij pakte zijn nieuwe drankje op. ‘Weet je zeker dat jij deze niet wilt?’

‘Beter van niet.’ Ze lachte aanstellerig. ‘Ik moet nog rijden.’

Paolo ook, maar hij keek wel uit om in haar gezelschap iets te zeggen wat haar zou kunnen irriteren. Het onderwerp van Paolo's leeftijd – zestien – vermeden ze zorgvuldig omdat ze seks hadden gehad. Officieel was dat verboden, maar dit was niet zijn eerste keer met een oudere vrouw. Hij wist wel zeker dat ze de namen van alle andere vrouwen op de tennisclub waarmee hij naar bed was geweest boven tafel zou krijgen als hij hun relatie tegen haar zou proberen te gebruiken. En daar zat hij niet op te wachten.

Hij nam een slokje en probeerde zich opnieuw haar naam te herinneren. Het zou haar ergeren als hij die niet meer wist.

‘Het was een genot om je tegen je coach te zien spelen.’ Ze glimlachte. ‘Maar lieverd, wat een uitputtingsslag. Ik dacht echt dat hij je klein zou krijgen.’

Paolo besloot haar uiteindelijk haar zin te geven. ‘De overwinning

is zoeter als je hem moet wegsleuren uit de kaken van de nederlaag.'

Dat zou Jimmy's moeder hebben geweten als ze lang genoeg was gebleven om de hele wedstrijd te zien die hij tegen haar zoon had gespeeld. Darius, Paolo's partner bij het dubbel van die middag en de bedenker van de truc, had gezorgd dat ze de hele tijd de zwakkere partij leken, bijna tot aan het eind. Een klassieke zwendel. Jimmy was erin getrapt. En hoe.

Ze keek hem lang en peinzend aan. Paolo probeerde niet terug te staren, want hij voelde nu pas goed hoe groot het leeftijdsverschil tussen hen was. Zijn gedachten gingen terug naar hun laatste ontmoeting. Hij voelde zich nu al ongemakkelijk, zoals wanneer een meisje je probeert te versieren en je al weet dat je haar uiteindelijk zult afwijzen. Dat deed hij vroeger aan de lopende band bij de meisjes op school, die leken te denken dat hij een soort trofee was waar je mee kon pronken.

'Weet je zeker dat je je les niet naar een andere avond kunt verzetten?' vroeg ze veelbetekenend.

Paolo sloot zijn vingers om zijn glas. 'Nee, echt niet. Mijn leerling is er al, ik zag haar op de parkeerplaats.'

Ze begon te pruilen. 'Jammer.' Even aarzelde ze, alsof ze het onderwerp van hun eenmalige rendez-vous niet goed aan durfde te roeren, maar toen voegde ze er zachtjes aan toe: 'Weet je, ik heb aan je gedacht.' Ze leek hem aan te willen kijken, maar deed het toch niet. Plotseling leek ze bijna kwetsbaar.

Paolo moest moeite doen om zijn gezicht in de plooi te houden. Ze verwachtte dat hij nu iets even flirterigs terug zou zeggen, dat wist hij ook wel.

Toen ze zijn terughoudendheid opmerkte, glimlachte ze. 'Toe nou, Paolo, niet verlegen zijn. We zijn niet bepaald Mrs. Robinson en Benjamin, toch?'

Niet-begrijpend kneep hij zijn ogen tot spleetjes. ‘En wie zijn dat dan wel?’

‘Heb je *The Graduate* nooit gezien?’

‘*The Graduate*?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

Jimmy’s moeder zuchtte geduldig, alsof ze met een lieve maar nogal trage leerling te maken had. ‘Dat is een prachtige film, een klassieker. Mrs. Robinson is een rijke verveelde huisvrouw en Benjamin heeft net zijn diploma, hij is de zoon van een vriend van de familie. Ze krijgen iets met elkaar. Benjamin is erg verlegen in het begin, maar daarna begint hij het steeds fijner te vinden. Net als jij, Paolo, tijdens onze middag samen.’

‘Hoe loopt het af?’ vroeg Paolo. Hij zag met angst en beven het antwoord tegemoet.

Ze haalde haar schouders op. ‘Niet zo goed. Benjamin gaat er met de dochter van Mrs. Robinson vandoor.’

Paolo probeerde te bedenken wat hij daarop zou kunnen zeggen. Dit gesprek begon bizarre vormen aan te nemen, en hij wist niet goed wat er van hem verwacht werd. ‘Ben je... Ben je soms niet gelukkig met Jimmy’s vader?’

Ze leunde achterover in haar stoel en nam hem uitgebreid op. ‘Gelukkig? Paolo, geloof je echt dat een gelukkig getrouwde vrouw met haar zestienjarige tennisleraar naar bed gaat?’

‘Ik denk dat ik niet zoveel weet over getrouwde mensen.’

Teder raakte ze zijn hand aan. Onwillekeurig dwaalde zijn blik af naar haar vingers, die ze voorzichtig op die van hem had gelegd. ‘En waarom zou je ook. Je bent nog maar een jongen. Half dol van de testosteron misschien, maar dat wordt op den duur wel minder. Laat me raden, je hebt geen vriendin?’

‘Waarom zeg je dat?’ De woorden, die veel te defensief klonken, waren eruit voor hij ze kon tegenhouden.

Ze glimlachte nieuwsgierig.

‘Ik heb geen vriendin omdat het meisje dat ik wil me niet ziet zitten.’

Een spoortje oprechte belangstelling. ‘Ach. Onbeantwoorde liefde, dus.’

‘Of het liefde is weet ik niet.’ Paolo kon nauwelijks geloven dat hij zijn gevoelens aan het bespreken was met deze roofdierachtige vreemde. Het leek wel of ze hem voor een van haar vriendinnen aanzag, iemand met wie je vertrouwelijkheden kon uitwisselen. Toch probeerde hij serieus antwoord te geven. Jimmy’s moeder kon het hem nog steeds knap lastig maken, dus het was beter om haar te vriend te houden. ‘Ik ben heel gek op dat meisje. We hebben een keer liggen rotzooien, en dat werkte niet voor haar. Ik had gedacht dat ik kwaad zou zijn, maar het gekke is dat ik haar alleen maar leuker ben gaan vinden.’

Jimmy’s moeder glimlachte tevreden. ‘Tjonge jonge. Dat klinkt alsof je vriendinnetje je precies heeft waar ze je hebben wil.’

‘Zo zit het niet.’ Dat was helemaal geen goede beschrijving van Lucy Long. Hij had genoeg ervaring met vrouwen om te weten wanneer een meisje echt op hem viel, en bij Lucy had hij geen van die signalen opgemerkt, niet echt. Niet tot ze hem kustte en het erop leek dat ze er eindelijk voor zou gaan... En toen weer niet.

‘Wat ik denk,’ zei hij voorzichtig, ‘is dat ze niks in me ziet, niet op die manier in ieder geval. Ze wilde me alleen maar versieren om even alle andere dingen die in ons leven aan de hand zijn te vergeten. De timing was helemaal verkeerd.’

‘Nou, nou,’ mompelde Jimmy’s moeder met zichtbare verbazing. ‘Wat ongewoon opmerkzaam van je.’

Ze pakte haar creditcard toen de ober de rekening neerlegde. Paolo rekte zijn nek tot hij de naam op de kaart kon lezen.

Meredith Eriksson.

Ze heette Meredith. Die naam kwam niet eens voor in de top tien van wat hij gegokt zou hebben. Paolo zakte onderuit in zijn stoel en wist een zucht van opluchting nauwelijks binnen te houden.

‘Misschien moet je dat meisje uit je systeem proberen te krijgen,’ vervolgde ze. ‘Je weet wat ze zeggen; het beste medicijn voor een oude liefde is een nieuwe liefde.’

Maar jij en ik, dat zou nooit liefde kunnen worden, wilde Paolo zeggen. Dat was eenmalig geweest, om hem uit de problemen te houden, en verder niets. Hij knikte vaag en nipte nerveus aan zijn cocktail, terwijl hij snel een manier probeerde te bedenken om haar te dumpen. ‘Meredith,’ begon hij. Het voelde onwennig om haar naam te gebruiken. ‘Heb je dochters? Misschien kunnen we in het echt Mrs. Robinson spelen.’

‘Als je ook maar in de buurt van mijn huis of mijn familie komt, kun je je tenniscarrière vaarwel zeggen.’ Haar stem klonk zo scherp dat het aankwam als een klap. ‘En wat je rechtenstudie betreft, met een paar telefoontjes naar bevriende advocaten kan ik daar direct een streep door halen, *meester King*.’

Paolo speelde mee, deed net of het een grapje was, maar hij wist wel beter. ‘Ik zal proberen om dat niet te vergeten,’ wist hij na een tijdje uit te brengen.

‘Oké,’ zei ze. Haar stem klonk nu helderder, formeler. ‘Paolo, waar staan wij nu volgens jou?’

Verbijsterd keek hij op. ‘Wij? Ik dacht dat je zei...’

‘Ik weet wat ik zei, maar ik verwacht natuurlijk enige flexibiliteit. Vanwege de omvang van het vergrijp, bedoel ik. De totale kosten van dat zwendeltje van je.’

‘Ik heb het niet alleen gedaan,’ voegde hij daar verongelijkt aan toe.